

Marcella

Omdat ik het al vanaf kleins af aan fijn vind om een soort van andere realiteit op te zoeken. Gewoon... mijn eigen leven is kut, dus dan zit ik even in een andere wereld.

Uh... Ja... Ik heb het niet echt fijn gehad thuis. Ik was echt nog heel erg klein... Maar... Hij sloeg mijn moeder vooral heel erg. En... Als klein meisje beschermde ik mijn moeder. Dan ging ik op haar schoot zitten om haar klappen op te vangen, zeg maar. En op mijn vierde zijn we voor hem gevlucht naar een Blijf Van Mijn Lijf Huis.

Ik was elf. Ik werd heel erg gepest, op elke school waar ik kwam. In elk nieuw dorp waar we naartoe verhuisden, werd ik gepest. En ik was echt gewoon super ongelukkig. Het zat zo in mijn hoofd van: ja, het hoeft niet meer. Maar dat het eruit kwam van... Dat ik weer gepest werd en dat ik zo tegen de groep zei: 'Ja, anders spring ik hier wel in de sloot.'

Maar vanaf toen is het wel echt... Toen werden de gedachten wel heftiger of intenser. Van: ik spring van een brug of spring voor de trein, tot aan daadwerkelijk op de brug staan, op het perron staan, pillen gaan slikken.

Ik denk dat ik er een heel lange tijd niet goed mee omgegaan ben. Dan handelde ik gewoon naar die gedachten. Veel te veel pillen nemen, op de brug staan, van het spoorweg geplukt worden, crisisopname in en uit, ziekenhuis in en uit.

Vroeger was ik helemaal fan van Carry Slee. Mijn lievelingsboek was vroeger *Kappen!*. Ik denk dat ik die echt wel honderd keer heb gelezen of zo. Ik denk gewoon omdat die jongen... Hij hoorde erbij, maar hij hoorde er niet écht bij. Maar hij voelde zich wel super schuldig. En hij heeft er uiteindelijk wel alles aan gedaan om het goed te maken.

Ik ga stoppen met eten en drinken onder begeleiding van de huisarts en behandelaren. Eind dit jaar. Waarom kies je daar dan voor? Ja, in principe kom ik niet in aanmerking voor euthanasie, omdat ik niet uitbehandeld ben. Maar ik ben wel vechtmoe. Ik ben nu al twintig jaar aan het vechten tegen deze gedachten en tegen het leven. En ik vind dat een mens op een gegeven moment ook gewoon mag stoppen met vechten en lijden. Stoppen met eten en drinken is de meest humane manier voor iedereen – voor je nabestaanden, voor jezelf – om te mogen gaan, vooral als het met begeleiding is van je huisarts.

Het wordt geen saai boek in ieder geval. Het wordt wel een drama, denk ik. Maar waar het nou precies over gaat... En als je de titel pas moet verzinnen als het boek klaar is...